

Det svenska klassamhället öppnar sig politiskt

– använd valet till att ändra styrkeförhållandena

14 september 2014 väljer invånarna i Sverige sina politiska ledare för kommande fyra år. I riksdagen, landstingen och kommunerna ska nya majoriteter ta plats medan andra kliver åt sidan. Det kapitalistiska systemet dukar upp en marknads-plats, där partier erbjuder sina tjänster och tävlar om att få administrera det svenska samhället för en tid. Det är på många sätt en fars eftersom den verkliga makten i samhället – den ekonomiska makten – inte ställs i fråga. Men Knegarkampanjen kommer ändå att använda tillfället för att presentera en annan politik, organisera och bygga en rörelse omkring sig.

Den här deklARATIONEN förklarar vad vi vill i och efter valet. Vi vill fälla alliansregeringen och bygga motmakter i arbetarmiljöerna. Utan en förenande klasskampsopposition kommer högervågen att fortsätta över Europa, och den ekonomiska krisens följderna bli allt värre för maktlösa låginkomsttagare. Vi drar upp perspektiven för att ombilda Knegarkampanjen till en fast organisation, vilket skulle innebära en stort avancemang. Men viktigast av allt är att vi försöker *före*na socialistisk strategi med de omedelbara behov som maktlösa låginkomsttagare har.

Vårt samhälle är uppdelat i klasser och skikt med intressen som strider mot varandra. I ett sådant samhälle råder ständig konflikt. Tillhör du den nedtryckta majoriteten så gäller regeln, att förbättringar du tillkämpat dig idag försvinner imorgon. För att uppnå stabilitet, långsiktighet och fred måste klassamhället ge plats åt ett samhälle där människans skapande samverkan släpps fri. Därför måste varje omedelbar reform kopplas till en strävan att ersätta kapitalismen med ett jämlikt och fritt socialistiskt samhälle.

Deklarationen byggs ut i etapper. Med den här inledningen publiceras första delen, *Arbetare enade mot borgerlig politik*. Därefter följer ytterligare fem delar fram till maj varefter deklARATIONEN färdigställs. Vi jobbar så för att kunna förankra och bearbeta dokumentet tillsammans med anhängare och sympatisörer.

Deklarationen är både ett fundament för Knegarkampanjens valplattform (som presenteras 2014) och uppslag för att efter valet bilda organisationen Socialistiska Knegare.

Vi kommer föreslå en specifik politik för internationella brännpunkter, men även för Malmfälten som har blivit en förstatligad slutända för kapitalismen. Där går den sociala nedrustningen mycket snabbt parallellt med att gruvindustrin levererar stora vinster rakt in i statskassan, medel som hade kunnat användas för att utveckla regionen. Malmfälten är en juvel i borgarnas krona – som vi vill bryta loss!

POLITISK DEKLARATION

Fem delar fram till maj varefter den färdigställs.

Den ska förankras och bearbetas tillsammans med anhängare och sympatisörer.

Den är ett fundament för Knegarkampanjens valplattform som presenteras 2014.

Den är ett uppslag för att efter valet bilda

SOCIALISTISKA KNEGARE

För en arbetarregering – fäll alliansen

Vårt ställningstagande i regeringsfrågan är invecklat eftersom den rådande situationen inte ställer klassfrågorna på ett entydigt sätt. Vår första uppgift är att falla alliansregeringen och för den sakens skull kommer vi att driva kampanj med socialdemokrater, vänsterpartister och den allmänna vänstern. Det betyder att vi kommer att stå på samma torg och på flera punkter framföra samma kritik. Vi uppmanar till och med väljarna att rösta (s) för att bli kvitt Reinfeldt, trots att vi inte stödjer socialdemokraternas program. Vi har stora reservationer mot (s) som är fullt integrerade i EU-systemet, men vi tar ställning efter klasslinjerna i riksdagsvalet.

Men är inte socialdemokraternas och alliansens politik väldigt lika? Vad händer om socialdemokraterna tar med borgerliga partier i regeringen, till exempel miljöpartiet eller folkpartiet? Varför inte rikta rösten till vänsterpartiet istället? Är det möjligt att skapa en ren arbetarregering i Sverige, utan att samtidigt erövra den ekonomiska makten?

Regeringsfrågan ställer allt på sin spets och rymmer många möjliga scenarion. Knegarkampanjen kan bara slå fast att utgångspunkten för vårt valarbete är att få en (s)-ledd regering där inga borgerliga partier medverkar, att köra ut borgarna från makten i varje landsting och varje kommun. I den frågan har vi samma åsikt som majoriteten av LO-distrikten, som i en undersökning oktober 2013

vill se en regering enbart bestående av (s) och (v).

Men vi kommer inte för en sekund tåga med vad vi anser förkastligt och förrädiskt med socialdemokraternas program, inte ens under valrörelsen.

Vänsterpartiet i sin tur saknar förankring i fack och andra gräsrots-organisationer och är därför på större avstånd från arbetarrörelsens fotfolk, samtidigt som deras politik är snarlik socialdemokratins. Därför ser vi inga fördelar med att uppmana till en röst på (v).

Knegarkampanjen vill inspirera till liknande kampanjer i industristäder och förorter. Det är en självklarhet för oss att använda mobiliseringen inför valet till att också skapa försäkringar mot en (s)-ledd regering: direkt efter valet kommer vi att försöka avslöja, bekämpa och blockera varje försök att fortsätta alliansregeringens politik.

Vi vill:

- **Fälla alliansregeringen med (s)-valsekeln**
- **Skapa en rörelse som övervakar, blockerar och slår tillbaka varje ansats från en (s)-ledd regering att fortsätta högerpolitiken**
- **Samla ett landsråd i arbetarrörelsen mot borgerlig politik under eftervalsperioden**

* * *

Knegarkampanjen vill falla alliansregeringen med (s)-valsekeln, skapa en rörelse som övervakar, blockerar och slår tillbaka varje ansats från en (s)-ledd regering att fortsätta högerpolitiken och samla ett landsråd i arbetarrörelsen mot borgerlig politik under eftervalsperioden. Så hanterar vi maktfrågan i en tilltrasslad situation ett knappt år innan valet.

Men utvecklingen i Europa har också visat ett annat scenario: *under vissa givna omständigheter kan förutsättningarna för en arbetarregering uppstå*. Det verkar osannolikt idag, men det skulle kunna ske även i Sverige under valåret.

Krisen i Grekland har gett upphov till en speciell situation där

(a) den borgerliga ordningen börjat falla sönder och den ekonomiska krisen slagit till med full kraft mot befolkningen, vilket har lett till en ockupation från ”trojkan” EU-ECB-IMF

(b) aktiviteten från arbetar- och ungdomsrörelsen varit högintensiv och ihållande flera år på raken, (c) de traditionella politiska partierna har mer eller mindre försvunnit från den politiska kartan, samt (d) den explosiva framväxten av både ett nytt vänsterparti och det öppet fascistiska Gyllene gryning har ändrat styrkeförhållandena.

I det läget kunde grekerna i valet 2012 ha samlats bakom parollen om en arbetarregering –

en regering mot den ockuperande trojkan, uppburen av arbetarrörelsens kämpande aktivitet. En arbetarregering av detta slag skulle samla alla inflytelserika arbetarpartier i en gemensam front mot trojkan, ställt in avbetalningarna på statsskulden och krävt en ny gemensam valuta för EU-området anpassad till de svagare ländernas ekonomi.

Det enda sättet den hade kunnat driva ett så konfrontativt handlingsprogram, hade varit om den stöddes av de breda massorganisationerna på arbetsplatser och i bostadskvarter – och drev mobiliseringen till punkten för att bilda ett klasskampsoppositionellt centrum för motståndet. Skulle det däremot ha blivit en strikt parlamentarisk koalition av de olika partierna på vänsterkanten, utan uppbackningen av fotfolket, då skulle det också ha blivit en koalition *med* trojkan istället för *mot* den.

Lågen som detta kan uppstå i den instabila världssituation som råder. I det fallet skulle inte Knegarkampanjen tveka inför att resa parollen om en arbetarregering i Sverige, som väljs för att i handling bekämpa den borgerliga politiken och bärs fram av en massrörelse av kamporgan, som ju längre utvecklingen går tvingas samordna sig och centraliseras bakom ett handlingsprogram. Vi skulle endast se öppningar i en sådan utveckling.

Avskriv statsskulden – satsa på social upprustning

Staten är ett verktyg i händerna på en klass eller skikt i samhället som använder den för sina egna intressen. Men exakt vad är staten? Det är i första hand den organisation som förvaltar våldsmonopolet i samhället utifrån lagar och regler, alltså polisen och militären. Men det är också den byråkrati som bemannar myndigheter och departement och administrerar nationens politiska och ekonomiska liv.

I verkligheten har staten alltid spelat en roll i kapitalismen trots att liberala ideologer eftersträvat en ”fri marknad”. Staten har manipulerat konkurrensvillkoren för kapitalet genom riktade investeringar, skatte- och lönepolitik, bidragssystem med mer. I den meningen har statsorganisationen inte bara varit ett vapen i klasskonflikten mellan arbete och kapital – utan även i kapitalets inre tävlan. Vad som skett sedan 1970-talet är att staten, för att klara sina löpande utgifter (och snabbt växande behov bland befolkningarna), har börjat finansiera sin verksamhet med hjälp av belåning. Från 1990-talet har statens skuldsättning vuxit sig så stor att den dikterar hur offentliga medel från skatteinkomster och avgifter ska användas. *Därmed har staten själv i allt högre grad kapitaliserats.*

Kapitaliseringen av den svenska statsorganisationen sitter nära ihop med integreringen i EU. Med början i omställningen 1992, som definitivt avvecklade klass-samarbetsmodellens ”välfärdsstat” och förenklade kapitalrörelser över landsgränserna, inleddes också skattesänkningar och nedskärningar i offentlig sektor. Staten lade beslag på medel från AP-fonderna och utförsäljningar av bolag. Kommuner och landsting drevs mot självfinansiering.

Idag har Sverige en statsskuld på omkring 1000 miljarder. Räntekostnaderna på statsskulden var 2012 cirka 29 miljarder kronor. Staten är underkastad samma ekonomiska lagar som de privata bolagen – fast med statens kapitalisering följer enorma konsekvenser när budget anpassas till skuldsättningen och räntor som ska betalas. Det är låginkomsttagarna som betalar detta genom nedskärningar och höjda avgifter på offentliga tjänster, samt ökad skuldsättning av de enskilda hushållen. Inte minst genom att kreditvärdigheten även styr kommuner och landsting.

Vi tar ställning både mot det borgerliga våldsmonopolet och det överstatliga EU-projektet, vilket kommer att framgå i kommande delar av deklARATIONEN. Vi kommer också att förklara varför vi inte ser några långsiktiga framsteg i förstatliganden eller statliga omfördelningar – och hur ekonomisk makt skulle kunna användas av arbetarna för att börja riva ner klassamhället.

Men för att avbryta den destruktiva utveckling som statsorganisationens kapitalisering fört med sig, och frigöra medel för en samhällelig kampanj med sin början i omindustrialisering och social upprustning, så vill vi omedelbart:

- Avskriva statsskulden
- Överföra medlen från avbrutna räntebetalningar till ett samhälleligt investeringsmonopol
- Inleda en investeringsoffensiv för omindustrialisering och social upprustning

* * *

Knegarkampanjen vill fälla alliansregeringen med dess hejdlösa sociala nedrustning och konstlade kapitalbildning, och vi vill avskriva statsskulden – det är vår politiska kurs när vi seglar ut i valrörelsen. Under kommande månader kommer vi förklara våra delmål och handlingslinjer i fråga efter fråga.

*Knegarkampanjens förberedande utskott
Kiruna, 30 december 2013*

1. Arbetare enade mot borgerlig politik

Knegarkampanjen föddes för att ena maktlösa låginkomsttagare. Vare sig du är anställd i hemtjänst, handel eller tung industri så är du en knegare – en som sliter utan makt att påverka, en som aldrig kan bli rik på att jobba. Vi ville samla knegarna för att trycka tillbaka Sverigedemokraterna och köra ut Reinfeldts regering.

2010 omvandlades kampanjen till en egen valkandidatur i Kiruna. Där presenterades tio krav som alla gick ut på att gruvbolagens vinster skulle användas till social upprustning av Malmfälten. Vi kallade dem välfärdskrav i den speciella situation där gruvdriften hotade – och hotar – stadens fysiska framtid. Om kraven genomfördes skulle de ha gynnat hela befolkningen.

I den meningen har Knegarkampanjen alltid varit en enhetsfront: mot den borgerliga politiken och mot de mäktiga bolag som ofta har större inflytande än någon politisk församling, vilket förstås är fallet i Malmfälten. Men vi har också

påtalat att enheten bara kan smidas omkring industriarbetarnas självständiga aktivitet. Knegarkampanjen föddes i en gruva och har vuxit upp ur industrin. Det enda sättet att ena knegarna, är genom att industriarbetarna bildar ryggrad för en rörelse som gör sig oförsonlig till all borgerlig politik. Det kallar vi klasskampsoptionell enhet.

I samma sekund som ett industrikollektiv tar en målmedveten och uthållig strid med spets mot den politiska makten – då har det uppstått ett nytt politiskt centrum för alla knegare i det här landet. Vi vill sporra en sådan klasskampsoptionell enhet och bevärma den med ett handlingsprogram. Ett sådant börjar med att ge svar på frågorna nedan – som är avgörande för arbetare inom tillverkning och reparation, utvinning och förädling samt transport och lager. Men förbättringar av detta slag skulle även välkomnas av miljoner andra maktlösa låginkomsttagare.

Tre brännande behov

▪ Fasta anställningar och sänkt pensionsålder

Knegarkampanjen vill ersätta osäkra anställningsformer med fasta anställningar. Mot arbetslösheten kräver vi beredskapsjobb organiserade i vakanspooler, kopplade till en samhällsplan för oindustriell omstrukturering och social upprustning. Beredskapsjobb för genomsnittlig LO-lön ersätter bemanningsföretag. Vi motsätter oss höjd pensionsålder: 60 år ska vara allmän pensionsålder med rätt till frivilliga bonusanställningar efter det. Dagens pensionsnivåer kan säkras genom radikalt sänkt arbetslöshet och bättre arbetsmiljö. Vi vill se en omläggning av pensionssystemet med delfinansiering från brant progressiv beskattning på alla inkomster.

▪ Facklig integration av sjukskrivna, arbetslösa och invandrade

Mot den misslyckade integrationspolitiken som gör hela stadsdelar och orter till språngbrädor för högerextremism, vill vi se ett fackligt ansvar för att hjälpa utsatta grupper till arbete och gemenskap. Vi underkänner myndigheternas hantering av sjukskrivna, arbetslösa och invandrade. Knegarkampanjen vill se *tvärfackliga integrationskommittéer* på varje ort som organiserar och utbildar arbetskraftsreserven, slussar ut den i arbete via beredskapsjobb och aktivt bemöter högerextremismen varhelst den visar upp sig. Facket ska ha vetorätt vid intag av entreprenad oavsett om den är svensk eller utländsk. Facket är arbetarnas inre försvarslinje – gemenskapen på jobbet är kollektivismens vagga.

▪ Förtroendemannastyre på arbetsplatserna

Pampstyre trycker ner aktivitet och engagemang bland arbetarrörelsens fotfolk. Vi kräver att förtroendevalda ska kunna avsättas direkt vid maktmissbruk, leva på genomsnittlig arbetarlön och bära total redovisningsplikt inför medlemmarna. Facken ska vara partipolitiskt oberoende. Förtroendemannastyre innefattar också att arbetare per löpande inspektionsrondor, enligt samma princip som fackets skyddsronddor, granskar företagets bokföring och investeringsplaner för att garantera driftens långsiktighet. I verksamheter som hotas av förändrad ägandeform (till exempel privatisering) kräver vi personalveto mot omorganiseringar, sänkning av brukarstandard och förändringar av löner och villkor.

2. Kvinnornas resning – vägen till enhet

Den första stora uppgift som en arbetarledd klasskampsupposition konfronteras med, är att bredda och fördjupa sin egen rörelse, att dra med majoriteten av arbetarklassen och dessutom andra nedtryckta skikt och grupper. Så bildas en gemensam front av frihetssträvanden.

Klasssamhället förändras hela tiden. Till industriländernas arbetarklass har lagts en rå arbetarklass, präglad av hårt manuellt arbete, som har uppstått fläckvis på jorden (med Kina som det mest storskaliga exemplet). Stora grupper av offentligt anställda ”tjänstearbetare” har vuxit fram särskilt i Europa och USA. Men det snabbast växande skiktet i världsskala är människorna som lever utanför det officiella samhället, som antingen lever ett nomadiserat liv mellan tillfälliga jobb på olika orter eller sitter inlåsta i metropolernas jätteförorter i gränslandet mellan arbetslöshet, daglöneri och kriminalitet.

Både inom det senaste tillskottet till arbetarklassen och bland tjänstearbetarna och de utskjutna är kvinnorna i majoritet, och de lever under dubbla och trippla förtryck. Knegarkampanjen vill här betona den enande kraft som kvinnokampen har för dagens klasskamp, även i Sverige.

I kvinnokampen finns både gemensamma frågor och klassfrågor. Alla kvinnor har ett intresse att försvara och utveckla friheter som skilsmässorätt och aborträtt. Alla kvinnor behöver värna sig från könsrelaterat våld och sexuell exploatering. Alla kvinnor som inte tillhör samhällseliten – där

överflödet gör det möjligt att köpa sig fri från delar av förtrycket – har ett intresse i att upphäva det obetalda hemarbetet. Kvinnokampen är den mest undergrävande kraften mot den patriarkala befälsordningen som hela samhället slavar under: maktstrukturer där vissa bestämmer och andra utför, där framför allt män söndrar och härskar från positioner som kapitalinnehavare och förmän, informella ledare och småpampar. Den här kampen mot patriarkal befälsordning samlar dessutom de flesta männen som slavar under samma förmän och pampar.

Det är klasskampsuppositionens uppgift att börja avveckla politiska, ekonomiska och sociala skillnader mellan män och kvinnor. Men arbetarnas politiska uppbrott kan gå trögt. Kvinnor i och utanför arbetarklassen kan inte vänta med att utmana den patriarkala befälsordningen utan måste bygga sina egna rörelser och ansluta dem till arbetarrörelsen. Revolten mot slavmentalitet, inriktningen att riva varje hierarki och ersätta dem med förtroendemannastyre är enande, pulserande och inspirerande. Det hjälper arbetarklassen att övervinna sin egen könssplittring. Facit från flera hundra år av kapitalism, är att endast socialism kan göra kvinnor och män likvärdigt fria.

Arbetarkvinnorna måste visa vägen för tjänstearbetarna, kvinnorna i storstädernas och landsbygdens utanförskap, feministiskt intellektuella och aktivister samtidigt som den första impulsen självfallet kan komma från flera olika håll.

Tre brännande behov

▪ Riv de patriarkala hierarkierna

För att lyfta fram kvinnor i täten av arbetarrörelsen så förespråkar vi kvotering av kvinnor till industri-, transport och byggutbildningar, kvinnligt företräde till vissa fackliga uppdrag, exempelvis i bolagsstyrelser, på förtroendemannastyrets grund, och gärna särskilda kvinnolistor i fackliga val. I servicesektorn vill vi se en tjänste- arbetarinspektion av kommuner och landsting. Ge de anställda två timmars facklig tid per vecka för att kontrollera användningen av resurserna – med vetorätt vid omorganiseringar, försämrade brukarstandard eller löner och villkor. Det blir en säkerhet för de anställda och även för invånarna som brukar samhällstjänsterna. Vi uppmuntrar bildandet av kvinnliga stödgrupper på större arbetsplatser, framför allt i industrin, som självständigt driver kampanjer mot både arbetsköpare och byråkratiska fackföreningar.

▪ Bygg enhet omkring social upprustning

Behovet av ett socialt upprustat samhälle förenar alla maktlösa låginkomsttagare. Även i den kampen har kvinnor en framskjuten ställning. Investeringsoffensiven som möjliggörs vid en avskrivning av statsskulden måste riktas in mot behovet av en social upprustningskampanj för höjd boendestandard, samlingsplatser, trygghet, fasta jobb och garanterad gymnasieutbildning åt alla. I förorterna och i lands- och glesbygdens krisorter kan föreningsjobb minska arbetslösheten och förbättra den sociala servicen. Rikta därför ekonomiskt stöd till lokala organisationer med en majoritet kvinnor, för att inleda upprustningen och organisera kampanjen. Kvinnors tid måste frigöras för politisk kamp och samhällsbygge. Därför vill vi styra om pengarna som läggs på RUT-avdraget till låginkomsttagare och införa kvartersnära servicecentraler för hushållsnära tjänster.

▪ Försvar mot sexistiska angrepp

Den på svenska arbetsplatser utbredda vuxenmobbingen är en annan sida av den patriarkala befälsordningen. Ofta har den sexistiska drag och måste bemötas resolut. Kollektivismens principer för att hantera strejkbrytare, ska användas lika bestämt mot sexister, eftersom de har en lika söndrande effekt på klassens enhet. Inledningsvis handlar det om kollektiva samtal i arbetslaget, i värsta fall om ”blockad” av mobbarna. Sexhandel med kvinnor måste överallt där den kan spåras upp konfronteras – ut med sexexploatörerna från våra vardagsmiljöer - ingen tolerans och inget överslätande med människohandel. Knegarkampanjen uppmuntrar alla kvinnor, unga som gamla, att bedriva självförsvarsträning. Så vitt det är möjligt bör självförsvar organiseras i egna föreningar där kvinnor kan stärka varandra – gärna kopplat till stödgrupper på arbetsplatser.

Kvotera in tjejer på industri-, transport- och byggutbildningar

Företräde för kvinnor till vissa fackliga uppdrag och särskilda kvinnolistor vid fackliga val

Kvinnliga stöd- och kampanjgrupper i industrin

*

Tjänste- arbetarinspektion av kommun och landsting

Två timmars facklig tid i veckan till personalen inom samhällsservicen

Personalveto vid verksamhetsförändringar inom samhällsservicen

Föreningsjobb i kris- och förorter

Pengar för social upprustning till kvinno- dominerade lokala organisationer i kris- och förorter

Kvartersnära servicecentraler för hushållsnära tjänster

*

Kollektiva blockader av sexister i arbetslivet

Ut med sexexploatörerna från alla vardagsmiljöer

Kvinnlig självförsvarsträning i föreningslivet

3. Fram för en grundläggande samhällsförändring

Varje grundlig och varaktig förändring av samhället kräver en omdaning av hushållningen med arbete och resurser. Politiska beslut kan i längden inte gå utöver det utrymme som definieras av hushållningen och som under kapitalismen går ut på att maximera kapitalägare och byråkraters enskilda berikande.

Enskilt berikande och privat ägande var ett viktigt steg i mänsklighetens utveckling, det skapade en konkurrens som i sin tur drev fram ett antal teknologiska revolutioner. På så sätt lade det kapitalistiska samhället den **materiella grunden** för att tillgodose fler mänskliga behov än någonsin tidigare. Men den kapitalistiska ekonomins drivkraft är inte att tillfredsställa mänskliga behov, utan att koncentrera ett allt större kapitalöverskott i händerna på ett fåtal. Därför svälter ändå hundratals miljoner och miljarder lever i misär.

Världens 85 rikaste äger idag mer än de fattigaste 3,5 miljarder människorna. Det är ett slående bevis på kapitalismens oförmåga att förbättra livet för majoriteten av mänskligheten. Men trots denna ojämlikhet så finns mycket lite att hämta från omfördelningspolitik. Problemet med kapitalismen är inte främst hur produktionens resultat fördelas, utan att produktionen inriktas på de bolagspyramider som står i vägen för en samhällsägad hushållning, vilken ställer mänskliga behov i centrum och tillfredsställer dem genom en fullskalig socialisering.

År 2008 kortslöts världsekonomin när kapitalöverskottet växte över alla breddar. Vissa borgerliga politiker och media hävdar att kortslutningen berodde på dyra sociala förmåner och att låginkomsttagarna lånat för mycket. Men orsaken finns i kapitalismen själv: för att motverka kapitalöverskottet och dess konsekvenser har statsorganisationerna under lång tid kapitaliserat och dragit på sig enorma skulder, medan industriell produktion fått ge plats åt "värdepapperisering" – en anhopning av kapitalderivat. Under samma tid har de sociala förmånerna försämrats. Statsskulden som gjort hela länder konkursmässiga och drivit tillväxten av kapitalderivat till nya nivåer, uppstod inte genom att välfärden byggdes ut.

Det som har följt sedan 2008 är en process där systemet chockas in i nya banor. Men åtgärderna löser inte det grundläggande problemet med kapitalöverskottet. Inte ens de kortsiktiga, livsuppehållande insatserna verkar få effekt. Skuldbördan fortsätter att öka medan social nedrustning betalar åtgärdspaketet. Kapitalderivatens tillväxt och medföljande avindustrialisering samt uttömningen av knappa naturresurser, framför allt oljan, förstör framtidsutsikterna inte bara för kapitalismen utan för hela mänskligheten. **Allt detta uttrycker det ohållbara med det ekonomiska systemet.**

Knegarkampanjen anser att samhällets resurser måste sättas under en hushållning som är målmedveten och långsiktig, det vill säga planerad. Det yttersta målet är en socialisering av resurserna, men vägen dit går via (a) en allmänt stegrad befolkningsaktivitet, (b) en organisation som gör att både produktiva och tjänsteframställande arbetslag – "leverantörsfronten" – koncentrerar information om samhällets behov samt anläggningarnas och arbetsstyrkans förutsättningar att tillfredsställa dessa, vilket (c) möjliggör ett beslutande monopol på investeringar som utgår från de arbetande människornas självorganisering.

Vi kallar arbetslag organiserade på detta sätt för producent- respektive driftsföreningar. Genom deras bemäktigande av samhällsekonomin och täta samspel med befolkningens intresseföreningar, som ansöker om medel för sina verksamheter och därmed löpande rangordnar behoven på brukarsidan, kan en serie omställningar göras för att reparera skadorna och övervinna de problem som överskottskapitalet fört med sig.

För att ta oss närmare den punkten anger vi tre ekonomiska huvudområden där behoven är som mest akuta och presenterar uppslag för handlingslinjer att påbörja omställningarna. Dessa står i förgrunden för den **samhällsekonomiska nödplan** som klasskampoppositionen måste samla befolkningen bakom.

Tre brännande behov

▪ För en ny energiförsörjning

Djupt inbäddad i det kapitalistiska systemets funktionssätt ligger den växande krisen för energiförsörjningen. Allt större andelar av resurserna används för att försörja det oljeindustriella komplexet och därmed tömma oljereserverna. Kapitalismen är oförmögen att

lösa problemet med oljeuttömningen eftersom det kräver en gigantisk satsning utan några utsikter för kortsiktiga vinster.

Att bryta oljeberoendet kommer kräva storskaliga satsningar som tar lång tid att genomföra. För att klara de närmaste årtiondenas energiförsörjning är det därför nödvändigt att använda kärnkraft som en

som förnyelsebara energikällor utvecklas till den storskalighet som krävs. Kärnkraft innebär risker, men de vinstdrivande bolag som drev Three Mile Island och Fukushima-verken, respektive den statliga byråkrati som ansvarade för Tjernobyl, agerade utifrån andra intressen än säkerhet och effektivitet. Dessutom har den senaste generationens kärnkraft samt återvinningen och förvaringen av uttjänt bränsle reducerat riskerna avsevärt. I en kärnkraftsindustri som styrs av samhällsövergripande och driftsplanerande producentföreningar kommer den beslutande makten ligga hos dem som har det allra starkaste intresset av att förhindra olyckor. Kärnkraften tillsammans med vattenkraft och de många men ännu småskaliga vindreaktorerna och solcellerna, ända ned till experimentella vågkraftsaggregat, kan börja ersätta de fossila bränslena på medellång sikt. Redan innan dess kan elektrifiering av transporterna och produktsortimentet sättas igång i kraftförsörjningens distributionsled.

Miljövänner som inte koncentrerar sig på att fasa ut det olje-industriella komplexet kan inte tas på allvar i kampen mot föroreningarna och växthuseffekten. Knegarkampanjen vill istället att en **nordisk arbetarkommision** bildas med syftet att ta fram ett program för omställningen av basindustrins elförsörjning från primärkällorna olja, gas, kol och gammal kärnkraft till ny kärn- och vattenkraft.

▪ Rusta upp kommunikationsmedlen

Konsekvenserna av det enskilda berikandet och kapitalbildningens rovdrift kan ses särskilt tydligt i den bolagiserade infrastrukturen. I Sverige pågår en nedrustning av järnvägsnätet som sänker produktiviteten i andra branscher genom att försämra kommunikationerna. Kortsiktigheten som följer med tidsbegränsade kontrakt och uppsplittrat ansvar gör att investeringar i nödvändig utrustning och större underhållsinsatser skjuts på framtiden. Detta är ett praktiskt exempel på en bransch som avindustrialiseras och där arbetsvillkoren pressas årtionden tillbaka i tiden. Samma problem som på järnvägarna finns också med det vanliga vägnätet, särskilt utanför storstäderna.

Vägar och järnvägar är i stort behov av upprustning, men det räcker inte att tillföra pengar i en verksamhet som inte fungerar. Om satsningar ska kunna bli effektiva så måste de byråkratiska hierarkierna rensas ut och personalen ges makten att styra verksamheten i riktning mot behoven istället för vinstmaximering. Dessa och liknande insatser för ett nyindustrialiserande Sverige kräver en lång och intensiv samhällskampanj, som kapital-

överflödet direkt saboterar genom utflyttningen av industrin.

Knegarkampanjen vill se en investeringsoffensiv för att återställa standarden på befintliga järnvägsspår över hela landet och en omedelbar byggstart för Norrbottniabanan med förlängning i ett dubbelspår på Malmbanan. Kritiska uppgifter är att återinrätta samordning av arbetsstyrkorna – bort från den kaotiska och byråkratiserade splittringen mellan olika kontraktörer – och en modern maskin- och fordonsstandard anpassad till Sveriges klimat. Vi menar att de många och erfarna järnvägsarbetarna borde samlas till **nödkonferenser som drar upp linjerna** för hur standarden ska kunna säkras och höjas. Samma sak med farliga bilvägar som E10 och E22. Vägarbetarna är experterna på sitt eget område, och fackföreningarna måste ta ansvaret för att samla deras kompetens och kraft till en spjutspets för upprustad infrastruktur.

▪ Krafttag mot bostadbristen

Kapitalbildningen sätter numera villkoren för bostadsbyggande och boendestandard. Det har skett genom bolagiseringen av allmännyttan, kortsiktiga vinstintressen som drivkraft för bostadsbyggandet, användandet av såväl fastigheter som lägenheter som säkerheter i skuldekonomin. Det har lett till växande bostadsbrist och trångboddhet bland låginkomsttagare som inte kan efterfråga dyra bostäder och inte heller ta miljonlån i bankerna. Alltså större klassklyftor och segregation. Kreditvärdigheten avgör rätten till bostad och för den som hamnat utanför är det nästan omöjligt att komma in. Det finns idag en permanent hemlöshet som driver på den sociala utslagningen. Kombinationen av byråkrati och kapitalbildning har satt sig om en effektiv spärr mot nybyggnation av billiga hyresrätter och mot upprustning av förorterna.

Knegarkampanjen kräver skuldavskrivning och **hyresgästernas inspektionsrätt** av de kommunala bostadsföretagen. Hyresgästerna organiserade i grannskapskommittéer kan börja pressa på för nyproduktion av lägenheter och småhus som upplåts med hyresrätt. Kraven bör innefatta räntefria investeringskrediter för bostadsbyggande och stopp för ockerhyror – hyra efter bärkraft. Pengarna som idag går till ROT-avdrag ska användas för upprustning av stadsdelarna som byggdes på 60- och 70-talet. Detta är ett grundkrav för social upprustning och kan kombineras med kvartersnära servicecenter, kultur- och samlingslokaler och ökade möjligheter för kollektivboende för alla generationer.

4. Kampen mot klassamhället i fyra skalor

Med globalisering har beroendet mellan länder och befolkningar ökat. Vi arbetar i internationella produktions- och distributionskedjor och nyttjar varor från världens alla hörn. Vi lyder under samma ekonomiska system och den politiska och militära makten har organiserats överstatligt.

Globaliseringen har gjort det lättare att se den sociala befrielsekampen som en **sammanhängande front**, där ett genombrott för en betydande grupp av arbetare innebär ett genombrott för hela världens arbetare. Till och med små lokala arbetarstrider för bättre villkor och ökade friheter påverkas – och kan avgöras – av händelser på andra sidan jorden.

Trots stora skillnader och olika prioriteringar bland de krav man kämpar för, betonar Knegarkampanjen vikten av gränsöverskridande solidaritet och politisk handling. I perspektivet för en klasskampsoptionell samling måste insikten finnas, att en **organiserad arbetarsolidarisk världsrörelse** är nödvändig för att koordinera och vägleda de fortsatta stegen.

Men strategin för en internationell front och arbetarkollektivistiska genombrott börjar med att bilda zoner som berövar de pyramidala bolagen och politiska juntorna sin makt. I den skalan kan de mest grundläggande behoven börja lösas, som att driften sköts direkt av arbetslagen, att arbetarrörelsens kvinnor och män garanteras likvärdighet, att rasism och diskriminering inte ges något utrymme och att livsmedel fördelas efter behov. Befriade zoner är ingen strategi för samhällsuppbyggnad utan en kampform – de är till sin natur tillfälliga och måste expandera eller gå under. En klasskampsoption som skapat sig zonärt handlingsrum är direkt beroende av responsen från andra arbetarkollektiv.

I den krisfyllda världssituation som råder finns tendenser som pekar åt detta håll. Det är vår uppgift att stärka dessa rörelser och skapa förutsättningar för att själva kunna ta liknande språng när samhällssituationen är mogen.

▪ Stöd alla arbetarrörelser som utmanar

Omvärlden sjuder av motstånd. I Egypten och ännu mer i Syrien utvecklades regionala former av självorganiserat styre innan motrevolutionära krafter vann momentum och tryckte ner aktiviteten. I Brasilien, Grekland och Ukraina kämpar rörelser för att fälla

regimer som anpassar arbets- och levnadsvillkor till överstatliga dekret och de pyramidala bolagens intressen. I Sydafrika har en arbetarorganiserad motpol uppstått som kan dra med sig befolkningen, bygga en rörelse mot ANC-regeringen, köra ut imperialismen och genomföra en serie minimiåtgärder som höjer standarden i vardagslivet. Knegarkampanjen ställer sig materiellt och politiskt solidarisk till varje rörelse som kan åstadkomma ett sådant genombrott, var det än inträffar.

▪ En arbetarlinje mot EU

På vår kontinent är 28 länder indragna i EU-projektet som genom dekret, förordningar och bindande avtal gjort nationalstaterna och deras folkvalda parlament till vasaller. EU har skapat förmånliga villkor för stora bolag och spridit råa former av löneslaveri med fackföreningarna låsta under arbetsköpare och makthavare. Mot EU:s massarbetslöshet, avindustrialisering och sociala nedrustning, där invandrare och gästarbetare utnyttjas för dumpning av arbetsvillkor, vill Knegarkampanjen se aktionsenhet mellan alla medlemsländers maktlösa låginkomsttagare, särskilt långtidsarbetslösa ungdomar. Med ett initiativ för att i flera storstäder och provinser samtidigt bilda befriade zoner kan självorganiserade arbetslag och grannskap börja leda och fördela arbetet, blockera kapitalflykt, köra ut den konstlade kapitalbildningen från alla serviceverksamheter och tränga undan den högerextrema aktiviteten från arbetsplatser, kvarter och träffpunkter. Knegarkampanjen verkar för att upplösa och ersätta EU med ett europeiskt samarbete på arbetarnas villkor.

▪ För ett genombrott på svensk mark

I Sverige har samhällssituationen varit relativt stabil därför att EU-anpassningen genomförts effektivt, det svenskbaserade kapitalet kunnat sko sig på 90-talskrisen samtidigt som landets arbetarorganisationer vägrat att mobilisera sina miljontals medlemmar bakom krav på arbete åt alla, solidarisk lönebildning och bibehållen social service.

Men Sverige står oförberett inför nästa utslagningsvåg; i likhet med 2008 kommer det globala överflödskapitalet att straffa Sverige för sjunkande investeringar i maskiner och anläggningar, för statsskulden och den konstlade kapitalbildningen i servicesektorn. Knegarkampanjen vill därför **fälla den borgerliga alliansregeringen** och ur ett sådant resultat **samla arbetarrörelsen till ett rådslag** av direktvalda delegater. Vi förespråkar en politisk generalstrejk mot EU-anpassningen, och att ur den erfarenheten organisera stödjepunkter för befriade zoner runt om i landet.

▪ Knegarkampanjen gräver där vi står

Landets norra delar har förutsättningar att inleda denna rörelse. Trots 1990-talets flyttlasspolitik från krympt industriverksamhet finns där sammanhållna och föryngrade arbetarkollektiv och en sekellång erfarenhet av rovdrift på malmen, skogen och vattnet. Men även den samiska befolkning vars rennäring, språk och kultur tryckts tillbaka, vilket arbetarrörelsen måste ta politiskt ansvar för att ändra på. I kampen för att råvaru-exploaterande bolag ska investera i tätorter, arbetskraftens kvalificering och social service, samt elektrifiering av kraftförsörjningen via höjd kapacitet i vattenkraften och projektering för kärnkraft, kan en motmakt gentemot EU-anpassning och rovdrift skapas.

Tillsammans med den internationella solidariteten och beredskapen att sluta upp bakom alla initiativ till befriade zoner i EU-området, driver Knegarkampanjen sin klasskampsoppositionella handlingslinje framåt i detta perspektiv.

5. Motmakt och arbetardemokrati

Den politiska deklarationens förord började med det svenska valet 2014 och den senaste fasen av kapitalism där hela stater kapitaliseras: vi vill fälla den borgerliga regeringen och avskrika statskulderna för att satsa på social upprustning. I förordet behandlade vi också möjligheten att tillfälliga arbetarregeringar på kort varsel kan uppstå i kraftmätningarna, vilket ställer krav på taktisk rörlighet från vår sida.

Deklarationens första del slog fast inriktningen mot arbetarklassen och definierade dess viktigaste frågor just nu. I den andra visade vi den enande kraften i kvinnokampen mot patriarkal befälsordning. I den tredje lyfte vi fram de mest avgörande ekonomiska frågorna och i den fjärde ringade vi in kampskalorna. I denna femte och avslutande del återvänder vi till den röda tråd som löper genom den politiska deklarationen, nämligen det nödvändiga med en politisk motmakt från arbetarleden – en klasskampsopposition – och dess spridning av arbetardemokratiska kampformer till andra skikt av befolkningen.

Därmed har Knegarkampanjens förberedelseutskott utfört sitt uppdrag att ta fram ett *fundament för Knegarkampanjens valplattform* och *uppslag för att efter valet bilda organisationen Socialistiska Knegare*. Många steg återstår innan en fast organisation kan bildas och Knegarkampanjen kommer att finnas kvar som en samlingspunkt för aktivister. Men ett stort steg i rätt riktning har tagits.

Deklarationen vare sig flyr in i framtiden eller uppehåller sig vid vardagskrav, utan söker sig in mot punkten för att mobilisera och överskrida gränser. Den tar upp flera frågor av strategisk tyngd men utelämnar ännu fler. Det blir uppgiften för *Socialistiska Knegare* att formulera ett socialistiskt program värt namnet. Deklarationens syfte är mer blygsamt men också handlingsinriktat: att vara en inspiration och instruktion för klasskampsoppositionellt sinnade arbetare, som söker utvägar i ett politiskt landskap i förändring.

Därmed avslutar förberedelseutskottet sitt utarbetande och inleder en period av möten och studiecirkel med deltagare och sympatisörer. Under hösten 2014 kommer en konferens att arrangeras dit läsare välkomnas att ställa förslag och framföra synpunkter, och texten ges sin slutgiltiga utformning.

Kiruna, 22 juni 2014

Demokrati är ett styrsätt som grundar sig på formell och folklig frihet. Kapitalistiska länder använder i olika grad detta styrsätt i kombination med tvångsmedel, men klart är att varje klassamhälle rymmer stora motsättningar och oppositionella strävanden, som inom demokratin får ett visst spelrum. Demokratin intar en repressiv tolerans mot till exempel protestmöten, demonstrationer och namninsamlingar som håller sig till lagen och är lojala med styrsättet av samhället.

Arbetaren som individ och medborgare kan hävda sina demokratiska rättigheter lika väl som individer från andra klasser och befolkningslager. Men när arbetare går samman och hävdar en klassaktivitet utifrån vardagsvillkoren på arbetsplatser och bostadskvarter, ställs de praktiskt taget omgående inför lagar och stadgar – samt en ordningsmakt inställd på att genomdriva upplösningen av den oppositionella aktionen.

För att det ska hända behöver inte arbetaraktiviteten gjort sig våldsam, utan repressionen slår till direkt arbetarna går samman för kollektiv handlingskraft. Det kapitalistiska maktmonopolet erbjuder i många länder demokratin folkliga och formella friheter men motsätter sig alla handlingar som utmanar klassamhällets ordning. Handlingar för reell och social frihet är förbjudna.

Därför är demokratin politiska makthavare precis som myndigheter och bolagsledningarna oförsonliga till alla former av stridande arbetaraktivitet. För att uppnå styrka måste arbetare självorganisera sig, hävda sina krav i partipolitiskt oberoende och bygga en oppositionell enhet som inte tar hänsyn till lojalitetskravet gentemot makthavarna. Arbetslag som genomför en maskningsaktion mot stora ändringar i arbetsvillkoren, som blockerar driften mot korruption, fusk och sabotage från de egna arbetsköparna, som genomför arbetsnedläggelse när de ställs inför lönesänkningar, som hindrar strejkbrytare från att ta över sysslorna, som genomför sympatiåtgärder med andra stridande arbetargrupper, som sprider strejker till hela branscher eller till och med lamslår hela ekonomin och pressar makthavarna till det yttersta genom generalstrejk – får över sig en snabb upptrappning av makt- och tvångsmedel som ingår i det borgerliga klassamhällets demokratiska utformning.

Andra demokratiska rättigheter är också mycket kringskurna när det kommer till stridande arbetaraktivitet. Den mest enkla självorganisering genom intresseföreningar, agiterande och propagerande arbetarpress, offentliga möten och demonstrationer blir övervakade. Stridbara arbetare registreras och i perioder av öppna klasskonflikter förekommer räder för att upplösa organisationer och beslagta kampmedel. Det är vad världshistorien visar rakt igenom 200 år, med uppehåll bara i perioder av överksam arbetaraktivitet.

I dessa perioder av återhållen klasskonflikt, är det framför allt tre systematiska funktioner som kväver arbetaraktiviteten och dess utveckling av mer avancerade kampformer:

- **Arbetsköparnas diktatur inne på arbetsplatserna**, med sin vertikala hierarki för ledandet och fördelandet av arbetssysslorna och förföljelse eller avsked mot stridbara arbetare

- **Fackens byråkratiska stadgar för likriktning och medlemspassivitet** som efterliknas av andra intresseföreningar i arbetarrörelsen, till exempel ungdomsförbund, kvinnoförbund, hyresgäst- och pensionärsföreningar

- **Att arbetarklassen splittrats** av de pampvälden som dominerat arbetarrörelsens politiska förgreningar (socialdemokratin och kommunisterna).

Repressionen mot stridande arbetare syftar samtidigt till att stoppa framväxten av **arbetardemokratiska kampformer**. Demokratiska friheter till formen skulle börja omvandlas till reella friheter om och när stridande arbetaraktivitet breder ut sig, med dess självorganisering och förtroendemannastyre – inklusive direkt avsättbarhet av valda representanter som sviker sina löften. För att hindra det används specialförband, politiska domstolar och frikårer med uppdrag att släcka arbetaraktiviteten.

Det borgerliga klasslägret och dess byråkratiska biträden har alltså ett dubbelt intresse av att stoppa stridande arbetaraktivitet: dels driva tillbaka rörelser som kan ändra styrkeförhållandena på kort sikt och till arbetarnas fördel, dels hindra den perspektivförskjutning som arbetardemokratin framkastar om det realistiska med befolkningsmassornas självstyre och en samhällsekonomi *utan enskilt berikande som drivmedel*. Förbudet och spärrarna mot arbetardemokratisk aktivitet visar att folklig och formell frihet inte är det sista ordet i historisk utveckling och mänsklighetens uppstigande mot större frihet.

Arbetardemokratin är verktyget för att bygga en allians mellan arbetare och andra maktlösa låginkomsttagare. Den förenar och självständiggör inte bara arbetarkollektiven – den anger kampformer, kampmedel och handlingslinjer för en majoritet av befolkningsmassan. Det borgerliga klasslägret har byggt allianser in i befolkningsmassorna genom demokratins folkliga och formella friheter, oftast via partiväsendet inom folkvalda församlingar. Arbetardemokratin spridning ger en omvänd klassallians mellan arbetarklassen och arbetslagen i sociala tjänstesektorer liksom befolkningslager i utanförskap, såsom långtidsarbetslösa, invandrare och ökade andelar av pensionärerna.

Men för att kunna sprida arbetardemokratin måste arbetarnas självorganiserade rörelse befästa sig som en motmakt. Motmakten – eller **klasskampsoptionen** – uppstår i direkt konfrontation med politiska maktcentrum och samlar de mest framträdande och konsekventa arbetarna bakom en plattform av krav och handlingslinjer. Den tillämpar löpande omröstningar bland alla de indragna och aktiva, självförsvar mot repression och aktiv solidaritet mellan alla arbetardemokratiska kampformer. Från denna punkt kan klasskampsoptionell enhet växa över till en allomfattande enhetsfront där arbetarrörelsen leder en mäktig klassallians för alla maktlösa låginkomsttagare, men då kan inte klasskampsoptionen vara beroende och underdånig inför statsmakten och de produktionsförhållanden som den försvarar: globalkapitalet, privategendomen och statsbyråkratiserad egendom. Handlingskraft och beslutsamhet kräver tvärtom krav som har samhällsägotsom grund för hushållningen med arbete och resurser.

Klasskampsoptionen är vårt närmaste strategiska mål. Med dess uppkomst ändras styrkeförhållandena radikalt, sidokrav som arbetare och maktlösa låginkomsttagare har lyft och kämpat för kan delvis börja genomdrivas, nya strategiska offensiver kan inledas mot mer långsiktiga krav som finns förankrade i det socialistiska programmet. Knegarkampanjen byggs för att vara en pådrivande del för klasskampsoptionell samling och för att nå en programöverenskommelse mellan stridande förkämpar från arbetarrörelsens. Arbetardemokratin i verksamhet som motmakt är ett tidigt uttryck för varaktig resning och formering, som får sitt mest avancerade uttryck i bildandet av ett parti för samhällsomvälvning och samhällsägotsom med massinflytande.

Vägen dit består av att medlemskollektiv och arbetslag frigör sin handlingskraft från byråkratiska pampvälden genom självorganisering och förtroendemannastyre. I detta arbetardemokratiska perspektiv verkar Knegarkampanjen för en nybyggande arbetarrörelse kring följande startpunkter:

- **Avskaffa vetorätten från LO-styrelsen och förbundsledningarna mot lokala stridsåtgärder, särskilt strejkrätten.**
- **Ut med partipolitiken från facken och ersätt det med fackliga ingripanden och kampanjer i den politiska maktkampen, av och för medlemmarna**
- **Vidga kollektivtalen till alla vitala sidor av arbetarnas vardag (boende, social service och invandraransvar) och sporra medlemsaktiviteten till att som producent- och driftföreningar inspektera och vid behov blockera ekonomisk verksamhet med kortsiktig lönsamhet och rovdrift**
- **Återkommande landsmöten med direktvalda delegater från arbetslag, för att väga uppnådda resultat och komma närmare en praktisk kampplan för arbetardemokratiskt uppbrott från passivitet och söndring**

